

Arrest

nr. 125 465 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie van 6 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die loco advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMADI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,
[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26 november 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de

vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met

een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van 15 april 2014 met nummer 122 559 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd is geworden, maar tevens dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt.

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met dit artikel van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas, de veiligheidssituatie in Somalië en voegt bij zijn verzoekschrift dezelfde stukken die reeds in het kader van de asielprocedure werden neergelegd.

Bij arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van 15 april 2014 met nummer 122 559 werd zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aangaande de door verzoeker opgeworpen elementen kan in het arrest het volgende worden gelezen:

“(…) 1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten “Aangifte van geboorte van verzoeker van de Somalische ambassade in België d.d. 17/12/2013 (nieuw stuk), Deelname van de vader van verzoeker, Ah. G. Ad., aan een congres te Italië in 1985-1986, Een diploma van Ah. G. Ad., betreffende het volgen van een cursus Italiaans, Een attest van Ah. G. Ad. aangaande het volgen van een cursus ‘formazione sulle tecniche di organizzazione e gestione di Pubbliche Amministrazione’ in Italië, Een certificaat van Ah. G. Ad. aangaande zijn deelname aan een opleiding i.v.m. nationale arbeidsadministratie / arbeidsinspectie in Somalie, Een certificaat van Ah. G. Ad. aangaande zijn deelname aan een seminarie i.v.m. arbeidsadministratie en arbeidsrelaties in Somalie, Een diploma van Halimo Ali Hassan (moeder verzoeker) lerarenopleiding van Saacid, Een brief gericht aan Xalimmo Cali Xasan van de ‘Commercial and savings bank of Somalia’”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Aldus dient de commissaris-generaal geen "concrete cijfers of stavingsstukken omtrent (Al Shabaab)" in zijn motivering te vermelden indien niet geloofwaardig is dat verzoeker de Somalische nationaliteit en herkomst geniet.

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of enkel betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Aldus dient het CGVS geenszins te bewijzen dat "een gegeven onmogelijk zou zijn" zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd en kan het CGVS eveneens volstaan met de vaststelling dat bepaalde kennis ingestudeerd is aangezien deze kennis alsdan niet verworven werd doorheen de dagelijkse realiteit en aldus geen bewijs kan vormen van verzoekers nationaliteit, afkomst en of herkomst.

3.2.1. Verzoeker is geboren in Mogadishu en heeft daar negentien jaar lang gewoond. Verzoeker ging vijf jaar naar de Koranschool en genoot nadien tien jaar lang privé-onderwijs, hetgeen op zich merkwaardig is in Somalische context. Indien verzoeker aldus van zijn negen tot zijn negentien jaar schools onderwijs heeft genoten, dan zijn dit de jaren waarop men het vlugst en gemakkelijkst kennis verwerft, zodat hij zijn "late" studies geenszins als verschoning kan inroepen, temeer er enerzijds sprake is van ingestudeerde kennis en anderzijds verzoekers onwetendheid betrekking heeft op zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, wat aldus verzoekers verweer volledig ondergraaft. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, historische en (socio-)politieke aspecten van Somalië, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met verzoekers profiel. Aldus is geen schoolse kennis verwacht indien de Somalische persoon nooit

onderwijs genoot. Wel wordt niet betwist dat de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is en maatschappelijke, geografische, sociopolitieke, etnografische en andere gegevens dan ook visueel en auditief worden waargenomen en mondeling worden doorgegeven. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld – zoals de grote clangroepen, gehoor p. 18, of de wijken binnen zijn eigen district, gehoor p. 23 – indien hij tot augustus 2011 in Mogadishu woonde en zijn vader een winkel had waarbij verzoeker met de geldelijke aspecten hielp (gehoor p. 11), terwijl verzoeker wel op andere, oppervlakkigere punten die veel minder tot zijn leefwereld behoorden, op theoretische wijze kon antwoorden (aantal provincies Somalië), verder een aantal begrippen wel degelijk kende, doch foutief situeerde (4.5 principe, gehoor p. 18-19), soms een bijzonder gedetailleerde doch theoretische kennis tentoonspreidde (eigen clankennis, waarbij verzoeker inzake de subclans van de karante verklaart “er zijn er vijf maar ik ken er maar twee”, gehoor p. 17, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker het clankader heeft gestudeerd doch niet de inhoud via eigen ervaring heeft verworven). Daarbij doet verzoeker nog een aantal zeer merkwaardige uitspraken binnen de Somalische context (“neen, op school worden alleen dingen geleerd dat Siad Barre een goede overheid was en niemand kan leren wat gebeurde na Siad Barre of de clans die tegen Siad Barre waren”), terwijl kan verwacht worden dat iedere school inpikt op de belangrijkste actuele gebeurtenissen of situaties waarin de leerlingen zich bevinden. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers kennis theoretisch is en niet werd opgedaan in zijn eigen leefwereld. Verzoekers nadruk op het genoten onderwijs kan dit slechts versterken. Derhalve kon de commissaris-generaal wel degelijk concluderen dat verzoekers kennis een ingestudeerd karakter vertoont. Aldus kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit, noch aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven.

3.2.2. Inzake de vervolgingsfeiten is geenszins geloofwaardig dat verzoeker reeds na vijf dagen naar zijn ouderlijk huis zou zijn teruggekeerd indien zijn vader en zus door Al Shabaab thuis werden vermoord en zijn moeder verwond. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker daarenboven opnieuw naar school zou zijn gegaan terwijl Al Shabaab beweerdelijk verzoeker wilden inlijven. Ten slotte legt verzoeker strijdige verklaringen af over de plaats waar hij uiteindelijk onderdook (verzoeker verklaarde op de DVZ ondergedoken te zijn bij een buurman (vragenlijst 3.5), terwijl hij op het CGVS verklaarde bij zijn “oom langs moederkant” (gehoor p. 4)).

3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het volstaat verder niet louter documenten neer te leggen maar tevens moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals reeds hoger werd opgemerkt, in casu niet het geval is.

3.3.1. Vooreerst wijst de Raad op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de “Subject Related Briefing” “Somalië” “Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991” van 29 maart 2012, waaruit blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en sindsdien geen functionele regering, noch een centrale administratie meer kende. “Dit betekent dat het voor Somalische burgers vrijwel onmogelijk is om officiële documenten zoals een identiteitskaart, paspoort en verschillende aktes, te verkrijgen. (...) In 1975 werd in Somalië de laatste volkstelling gehouden. Op dit moment, is er geen enkele nationale of lokale instantie die een overzicht heeft of bijhoudt van de demografische evolutie binnen de Somalische republiek. (...) Alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits-)documenten.” Verder blijkt dat Somalië het meest corrupte land ter wereld is. Er wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat “Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur worden documenten die zijn uitgereikt na de omverwerping van Siad Barre in 1991 in het algemeen niet meer aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten.” Aldus kan aan de kopieën van de geboortebewijzen zoals aan het administratief dossier toegevoegd en waarvan verzoeker nogmaals het document Sugitaanka voorlegt bij het verzoekschrift, geen geloof worden gehecht, temeer de foto en stempels niet herkenbaar of leesbaar zijn. Verzoeker verklaart niet waarom er twee verschillende kopieën van geboortebewijzen, beiden uitgegeven op 7 jul 2008 te Mogadishu

voorliggen, waarbij het registernummer op het in het administratief dossier opgenomen document Caddeyn overigens niet werd ingevuld, en evenmin verklaart verzoeker waarom zijn vader dit toentertijd zou hebben aangevraagd (gehoor p. 15-16) zoals uit beide documenten blijkt, waarbij overigens bevreemdend is dat verwezen wordt naar "his father" zonder de vermelding van de identiteit van de vader.

3.3.2. Verzoeker legt als nieuw stavingstuk een kopie voor van een aangifte van geboorte uitgereikt door de Somalische ambassade te België op 17 december 2013. Opnieuw betreft het hier een kopie met onherkenbare foto. Daargelaten of het aan de geaccrediteerde medewerkers van de Somalische ambassade toekomt om de Somalische nationaliteit toe te kennen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat deze documenten werden opgesteld op basis van wettelijke procedures of zelfs vaststaande richtlijnen. Evenmin wordt aangetoond dat enig, laat staan ernstig, onderzoek werd gevoerd naar verzoekers ware identiteit, noch wordt dit ook ter terechtzitting toegelicht. Verder stelt de SRB "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991", inzake de afgifte van identiteitsdocumenten aan de Somalische ambassade in Brussel "Ook hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen. Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat aan de Somalische ambassade te Brussel er officiële documenten worden verkocht door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, medewerker (chauffeur) [M.], ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten. Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoorden aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn." Uit al het voorgaande concludeert de Raad dan ook dat aan de voorgelegde kopie van Declaration of Birth geen bewijswaarde kan worden gehecht, niet in het minst omdat niet wordt aangetoond dat dit werd opgemaakt na onderzoek van verzoekers voorgehouden nationaliteit en afkomst. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het stuk ondertekend werd door A. S. F. Ambassador terwijl uit de SRB blijkt dat de ambassadeur N. Ha. Hu. heet.

3.3.3. Wat de documenten over Ah. G. Ad. betreft, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen familieband met Ah. G. Ad. aantoont, wat de documenten alle bewijswaarde onttrekt in het kader van verzoekers asielrelaas. Daarenboven zijn de documenten onderling strijdig en stelt enerzijds het (diploma) "nazionalità Mogadiscio (Somalia)" en anderzijds (attestato) "nato a Kismayo – Somalia" en blijkt verzoeker evenmin op de hoogte van deze tegenstrijdigheid. Integendeel ook verzoeker verklaarde eerst dat zijn vader geboren was in 1960 te Mogadishu (Formulier van samenstelling van familie) om daarna te zeggen dat dit te Kismayo was (gehoor p. 21) terwijl bovendien de documenten 1957 als geboortjaar vermelden. Uit het Training Institute Diploma blijkt dat Hal. Al. Ha. geboren is in 1962 in Merca, terwijl verzoeker verklaart dat zijn moeder geboren werd in 1964 in Mogadishu (Formulier van samenstelling van familie, gehoor p. 21). Evenmin vermogen de overige documenten verzoekers ouders hun beweerde Somalische nationaliteit en recent verblijf aan te tonen in Somalië. Indien verzoeker overigens meent dat hij "deze documenten zelf heeft aangevraagd bij overheidsinstanties van zijn land van herkomst", dan kan enkel blijken dat hij niet weet dat het document van zijn beweerde moeder diens studies en niet diens tewerkstelling betrof en dat hij verklaarde over het certificaat van zijn beweerde vader "Ik weet niet wat het is. Het document werd naar me gestuurd, ik weet niet wat het is." "hoe komt het dat u het niet weet?" "Ik heb het alleen geopend en een kopie gemaakt en ik dacht alleen dat het zou betekenen dat hij voor de overheid heeft gewerkt." (gehoor p. 14-15). Aldus kan hier evenmin enige bewijswaarde aan worden gehecht.

Hoe dan ook indien verzoeker verklaart dat zijn beide ouders in Somalië geboren werden (vader in 1957/1960, moeder in 1962/1964) en zijn vader in de jaren '80 als officieel ambtenaar werkzaam was, dan hebben zij authentieke geboorte- en nationaliteitsdocumenten, alsmede een officieel bewijs van tewerkstelling, wat verzoeker niet neerlegt. Zelfs in dergelijke hypothese impliceert dit overigens nog altijd niet automatisch dat verzoeker in Mogadishu geboren en getogen zou zijn, noch dat verzoekers ouders zoals zovele Somaliërs niet na de val van het Barre regime zouden vertrokken zijn en zij intussen mogelijk een andere nationaliteit hebben. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij Somaliër is, wat niet kan blijken uit het administratief dossier en het verzoekschrift.

3.4. Verzoeker brengt in dit verzoekschrift immers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene toelichtingen omtrent Al Shabaab, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat

na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.*

3.6. *Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoonst noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen bewijskrachtige documenten aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om enige band met Somalië aan te tonen. Zijn beweerde nationaliteit komt dan ook bedrieglijk voor. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.*

3.7. *De aangehaalde middelen zijn ongegrond.”*

Nu verzoeker zich beperkt tot een herhaling van de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van zijn asielrelaas, toont hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF